

Sygn. akt VIII C 938/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. na rzecz pozwanej J. S. kwotę 917 zł. (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 938/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 3 marca 2017 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od J. S. kwoty 3.709,02 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana w dniu 18 czerwca 2010 r. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową o nr (...), na podstawie której otrzymała określoną kwotę pieniędzy. W związku z nieuregulowaniem należności, zobowiązanie wynikające z umowy stało się wymagalne. (...) Bank S.A. w dniu 4 lutego 2016 r. zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanej na rzecz powoda. Na dochodzoną pozewem kwotę składa się 2.060,88 zł. tytułem należności głównej, 100,28 zł. tytułem odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, 1.394,51 zł. tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela oraz 153,35 zł. tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od dnia cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pozew k. 3- 5)

Nakazem zapłaty z dnia 16 marca 2017 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi zasądził od J. S. na rzecz powoda dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k. 25)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 14 kwietnia 2017 r. pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem, zaskarżyła powyższy nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana podniosła zarzuty nieudowodnienia dochodzonego roszczenia, brak wykazania nabycia przez powoda dochodzonej wierzytelności, a także zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu strona pozwana potwierdziła, że pozwana zawarła w dniu 18 czerwca 2010 r. z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę kredytu. Natomiast

przedstawione przez powoda dowody w postaci dokumentów w żaden sposób nie wykazują, aby po stronie pozwanej istniało jakiegokolwiek zobowiązanie wynikające z powyższej umowy. Co do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 lutego 2016 r. pozwana wskazała szereg uchybień, które w jej ocenie powodują, iż brak jest podstaw, aby przyjąć skuteczne jej zawarcie. W zakresie zarzutu przedawnienia strona pozwana wskazała, że zgodnie z umową spłata kredytu miała nastąpić w 24 miesięcznych ratach, do dnia 14 lipca 2012 r., a do roszczenia objętego pozwem zastosowanie znajdzie 3 letni termin przedawnienia.

(sprzeciw k. 27- 30)

Pismem wniesionym w dniu 13 czerwca 2017 r. strona powodowa podtrzymała dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia strona powodowa podniosła, że wobec niewywiązania się przez pozwaną z umowy kredytu, pierwotny wierzyciel wystawił w dniu 1 listopada 2011 r. bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie pierwotny wierzyciel po uzyskaniu klauzuli wykonalności złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które było prowadzone przez komornika sądowego A. R. pod sygn. KM 1100/12. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na stwierdzenie jego bezskuteczności w dniu 18 marca 2014 r. W związku z tym w ocenie strony powodowej doszło trzykrotnie do przerwania biegu przedawnienia roszczenia, ostatni raz poprzez wniesienie pozwu.

(pismo pełnomocnika powoda k. 45- 46)

W odpowiedzi pełnomocnik pozwanej w piśmie z dnia 27 października 2017 r. podniósł, że powód, jako nabywca wierzytelności, który nie jest bankiem, nie może powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia spowodowane przez nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny, wystawiony przez pierwotnego wierzyciela, jak również złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu wykonawczego.

(pismo pełnomocnika pozwanej k. 58- 59)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 64)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 czerwca 2010 r. J. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. we W. umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 2.510,60 zł. Pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu w 24 miesięcznych ratach, do 14 dnia każdego miesiąca, począwszy od lipca 2010 r. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 14 czerwca 2012 r.

(umowa kredytu konsolidacyjnego k. 33- 35).

W dniu 1 listopada 2011 r. (...) Bank S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...)(...), którym stwierdził zadłużenie J. S. z tytułu umowy kredytu nr (...) w kwocie 3.102,09 zł.

(bankowy tytuł egzekucyjny k. 51)

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...)(...) wystawionemu przez (...) Bank S.A. we W. przeciwko J. S. z tytułu umowy kredytu z dnia 18 czerwca 2010 r.

(postanowienie k. 52)

Postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko pozwanej wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(postanowienie k. 36 akt sprawy egzekucyjnej Km 1100/12)

W dniu 4 lutego 2016 r. (...) Bank S.A. we W. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę sprzedaży wierzytelności do funduszu sekurytyzacyjnego, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanej.

(umowa sprzedaży wierzytelności k. 10- 14, wyciąg z załącznika k. 15)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda zadłużenie pozwanej na dzień 27 lutego 2017 r. wynosiło łącznie 3.709,02 zł. w tym 2.060,88 zł. tytułem należności głównej oraz 1.648,14 zł. tytułem odsetek.

(wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 9)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie od J. S. kwoty 3.709,02 zł. tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 18 czerwca 2010 r. z (...) Bank (...) S.A. umowy kredytu odnawialnego nr (...). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa, podniosła zarzuty nieudowodnienia roszczenia, braku legitymacji procesowej czynnej oraz przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu zarzut braku legitymacji procesowej czynnej nie zasługuje na uwzględnienie. Strona powodowa przedstawiając zawartą w dniu 4 lutego 2016 r. umowę sprzedaży wierzytelności do funduszu sekurytyzacyjnego, udowodniła nabycie uprawnień przysługujących pierwotnemu wierzycielowi z tytułu umowy kredytu odnawialnego nr (...). Natomiast zarzut przedawnienia roszczenia zasługuje w pełni na uwzględnienie. Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie ulega wątpliwości, że zobowiązanie pozwanej wobec powoda wynika z umowy kredytu konsolidacyjnego, na podstawie której pierwotny wierzyciel-bank przyznał pozwanej kredyt w wysokości 2.510,60 zł. Zatem jest to świadczenie związane z prowadzeniem przez pierwotnego wierzyciela działalności gospodarczej. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. Wobec tego nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczeń wynikających z umowy kredytu konsolidacyjnego wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Strona powodowa nie wskazała daty wymagalności dochodzonego roszczenia. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 14 czerwca 2012 r. Jednak dla potrzeb rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy można przyjąć, że roszczenie objęte pozwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 1 listopada 2011 r., kiedy to pierwotny wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Zatem od tej daty Sąd liczył początek biegu terminu przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt.1 kc każda czynność podjęta przed sądem lub organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przerywa bieg przedawnienia. Z załączonych przez powoda dowodów w postaci dokumentów wynika, że postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez (...) Bank S.A. we W. przeciwko J. S. z tytułu umowy kredytu. Następnie pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej, które zakończyło się wydaniem w dniu 7 marca 2014 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi postanowienia o umorzeniu postępowania wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Nie ulega wątpliwości, że zarówno nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przerwało

bieg przedawnienia roszczenia, ale tylko w stosunku pomiędzy pozwaną, a pierwotnym wierzycielem. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). Podkreślić należy, iż wyżej wymieniony wyrok SN stanowi zapoczątkowanie linii orzeczniczej, łagodzącej kryteria przedawnienia w obrocie konsumenckim. Orzeczenie to dotyczyło skutków materialnoprawnych złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, lecz w uzasadnieniu wyroku SN zajął stanowisko mające o wiele szersze znaczenie. W uzasadnieniu wyroku wyrażono pogląd, że w postępowaniu egzekucyjnym „przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane. Pogląd ten wydaje się w ocenie Sądu logiczny i w pełni zrozumiały, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, iż banki (do dnia 1 sierpnia 2016 r.) korzystają ze szczególnej ochrony prawnej w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie ochrona ta nie rozciąga się na inne podmioty, w tym również nabywców wierzytelności, pierwotnie przysługujących bankowi. Nie ma żadnych racjonalnych podstaw do uznania by nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, miał korzystać z dobrodziejstw (...) (w tym również dobrodziejstwa w postaci przerwania biegu przedawnienia jedynie na skutek złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności). Powyższe stanowisko znalazło potwierdzenie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. podjętej w sprawie o sygn. akt III CZP 29/16, zgodnie z którą nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, roszczenie powoda przedawniło się najpóźniej w dniu 1 listopada 2014 r. Tymczasem powództwo w przedmiotowej sprawie zostało wytoczone dopiero w dniu 3 marca 2017 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

Wnosząc o zasądzenie kwoty dochodzonej pozwem powód przedstawił nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 27 lutego 2017 roku. Należy jednak zauważyć, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej w niniejszym procesie przeciwko konsumentowi. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt P 1/10 (Dz.U. 2011, Nr 152, poz. 900), Trybunał Konstytucyjny orzekł bowiem, że art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. 2004, Nr 146, poz. 1546 ze zm.) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny ocenił część przepisu ustawy o funduszach inwestycyjnych, która nadaje księgom rachunkowym funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągom z tych ksiąg moc prawną dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Znaczenie art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych polegało na zmianie reguł dowodowych w postępowaniu cywilnym. Konsument, pozwany przez fundusz sekurytyzacyjny, który kwestionował istnienie albo wysokość zobowiązania musiał wykazać, że nie jest dłużnikiem z tytułu zobowiązań nabytych przez fundusz sekurytyzacyjny i ujętych w jego księgach rachunkowych. Konsekwencją tego przywileju było pogorszenie sytuacji procesowej dłużnika, który musiał bronić się przed powództwem podmiotu wobec którego nie zaciągał zobowiązania. Gdyby wierzytelność nie została zbyta na rzecz funduszu, pierwotny wierzyciel występując z powództwem przeciwko dłużnikowi nie mógłby korzystać ze specjalnych uprawnień procesowych. W omawianym wyroku Trybunał stwierdził brak konstytucyjnie wartościowych argumentów uzasadniających utrzymywanie zakwestionowanego przywileju procesowego, wskazując, że uprzywilejowanie ksiąg rachunkowych funduszy sekurytyzacyjnych i wyciągów z tych ksiąg w postępowaniu cywilnym prowadzi do naruszenia zarówno zasady równości stron w procesie cywilnym, jak i zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 konstytucji, co jest rozwiązaniem sprzecznym z konstytucyjną zasadą polityki państwa wynikającą z art. 76 konstytucji - zasadą ochrony praw konsumentów. Przywilej funduszu sekurytyzacyjnego powodowa, bowiem umocnienie istniejącej z natury rzeczy przewagi wyspecjalizowanego podmiotu rynku kapitałowego wobec konsumenta.

Uwzględnienie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwana wygrała proces w całości, a zatem należy jej się od strony powodowej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty procesu w łącznej wysokości 917 zł. złożyły się koszty zastępstwa procesowego pozwanego w stawce minimalnej w wysokości 900 zł.– § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.